led ehk nääd keddagi liggi tullema; agga siis warsti ennast ärrapettad. Ei muud abbi ei olle, mis sinnust tulleb meile tehha. Ärra mõtle se peäle mitte, siit ärrapõgge-neda senni kui ärra olleme. Kui sa sedda teed, ehk kui pärrast sinno läbbi üks sanna sest kuulsaks saab, mis siit olled kuulnud ehk näinud, siis sütame sinno hurtsiko põllema ja teme sinnule otsa peäle. Kui agga truiks lähhäd ollema meie wasto, peab nisuggust palka sinnule sama, et jouad sellega omma renti maksta, ja monda head aega ennast isse ja omma naest ja lapsi toita.

Rõõwlid hakkasid siis emale minnema. Känasid omma teed selle rikka mõldri ella-misse kohha pole, mis teine pool metsa olli. Et rõõwlid seäl maias keik nurgad selgeste ärratundsid, ja sest et rahwas sel aial süggawas unnes ning koerad lautas kinni ollid said need kurjateggiad omma risumisse nouga peagi korda. Kallasid tassase wisiga kauni sure warrandussega omma rõõwli kopa taggasi. Kui ollid

sedda rahha, höbbedad ja monned ried, mis ollid warrastanud, isekeskis jagganud, andis Willem Torri kangrule temma rahha ossa kätte. Se jummalakartlik Wilip Sak põlgas sedda werrehinda keigest wäest ärra, ja ei raatsind sedda essiotsa ei milgi kombel wastowõtta. Tahtis enneminne kerjamisse warral omma leiwa-rasukest en-nesele otsida, ehk nälga surra. Pallus siis agga ärdaste, et annaksid temmale lubba, rahhoga koio miñna — Kui sinna ei wõtta omma jäggo kätte, ütles Willem kangro wasto, siis on sest teäda, et lähhäd meid kohtule üllesandma. Agga kui se sünnib, wõttan minna sedda tõeks tehha, mis en-niste sulle ähwardasin. Kassi nüüd siit ärra ja minne kurrati nimmel rahhoga koio! Parremat sowimist mul ep olle mitte sinnule kasa anda. Sest Jummala nimmel minna ei sa ennam sind taggasi sata, sepärrast et ollen ennast hopis lahhu-tand Jummalast, ja omma hinge kurrati pandiks wälja pannud.

Eesti-ma rahwa Kalender 1848, lk. 23